

godtgøre, at de har foretaget en reel opsparing, for at nedslag kan indrømmes.

Overgrænsen for den opsparing, der giver adgang til skattelettelse, skulle udgøre 1 500 kr. for forsørgere og 1 000 kr. for andre skattepligtige. Hvis en forsørger har udnyttet sit fradrag i henhold til „renteforsikringsloven“ for indskud på kapitalbindingskonti m. v., begrænses det beløb, der giver ret til opsparingslettelse, således, at han højst kan få skattelettelse for 2 500 kr. efter begge ordninger tilsammen.

Fradraget skulle altså ikke gives som et fradrag i den skattepligtige indkomst. „Et sådant fradrag ville“ — udtalte *finansministeren* ved fremsættelsen — „bevirke, at skattelettelsen blev større, jo højere indkomst skatteyderen havde. I stedet foreslås skattelettelsen givet som en nedsættelse af indkomstskatten til staten. Nedsættelsen beregnes som 21 pct. af det opsparede beløb inden for de allerede nævnte grænser, og den kan ikke overstige den pålignede statsindkomstskat. De 21 pct. svarer til den procent, hvormed statsindkomsten beregnes på forsørgerskalaens første trin ifølge den skala, der påtænkes indført for skatteåret 1963-64.“

Lovforslaget indstilledes i betænkningen fra det udvalg, der behandlede sagen, til vedtagelse uændret af samtlige udvalgsmedlemmer med undtagelse af socialistisk folkepartis repræsentant, der gik imod det.

Mellem 2. og 3. behandling kom man imidlertid i udvalget til den opfattelse, at lovforslagets bestemmelser ville give anledning til store vanskeligheder, når de skulle føres ud i livet, ikke alene for skatteyderne, men også for administrationen. Man opgav derfor at gennemføre lovforslaget i den foreliggende form. I stedet for skulle der senere søges tilvejebragt en mere hensigtsmæssig ordning.

I udvalgets tillægsbetænkning udtales herom:

„Dette forslag forudsætter, at de skatteydere, der begærer skattelettelse, skal foretage en opgørelse af deres opsparing i løbet af indkomståret, og at rigtigheden af denne opgørelse skal kontrolleres af de skattemyndigheder. Det har under disse drøftelser vist sig, at en opgørelse af opsparingen i mange tilfælde vil være vanskelig at foretage for skatteyderne, og at en kontrol med disse opgørelser vil kræve et meget omfattende merarbejde hos de skattemyndigheder. Under hensyn hertil har udvalget fundet det rigtigst, at disse problemer underkastes en nærmere undersøgelse i finansministeriet, således at forslaget ikke gennemføres nu.“